

ЧЕРВЕНО ЗНАМЕ

Орган на Социалдемократическата Партия в Плевенския окръг.

ИЗЛИЗА ДВУСЕДМИЧНО

АБОНАМЕНТ: 20 ЛЕВА ЗА ГОДИНА.
10 ЗА ПОЛОВИН ГОДИНА.

ТАКСА ПЛАТЕНА
ЕДИН БРОЙ 50 СТ.

„Не мога повече След изборите, да мжлча!“

Така беше казал някога великия син на руската земя, когато ужасите на царското управление преминаха границите на търпимостта, и неговите думи често се повтарят в случаи, когато едно зло надмине обикновените размери.

Две години вече бедна и измъчена България е играчка в ръцете на едно варварско правителство.

Кой слой от българския народ не е засегнат вече от мнимата реформаторска ржка на дружбаша, която в очите на всички вече е ржка на палач?

Работниците първи изпитаха тежестта на дружбашката тирания. Когато през декември 1919 год. дружбашката диктатура се гавреше със съдбините и правата на частния и държавния наемник, ние предупреждавахме тези, които тогава благославяха крвавата ржка на своя спасител от червената опасност, че скоро тази ржка ще се простре спрямо всички.

Нашето предупреждение скоро се сбъдна.

Днес всички плачат от дружбашката тирания.

Страната се е обрнала в една мушия на една шепя натрапници, които прахосват народните средства и унищожават и последните остатъци от народните блага.

Самозабравили се със съзанието, че те „реформаторствуват“, дружбашите гасят всяки светилник, когато някой се опита да запази сред народа, затулят всяка уста, когато се опита да заговори за тяхните безакония.

И никога не се е налагало повече на всеки честен син на българския народ да възкликне громко пред лицето на тираниите:

„Не мога повече да мжлча!“

Вие прахосахте последните блага на българския народ, вие се подигравате със неговите нещастия, вие покрихте със срам неговото име!

Всеки ден — афера; всяка стъпка — безаконие!

Вървете си и ни освободите от вашето идиотско реформаторство!

Идете си така, както си отиват компрометираните правителства във една парламентарна страна.

Защото има и други път, пътя на тираниите.

Нима вие ще предпочитате да си отидете по него?

Резултатите от изборите на 19 февруарий са вече напълно известни. Техния език е съвсем недвусмислен. Те говорят:

1) Че дружбашкото управление е станало умразно на българския народ по селата;

2) Че комунистическата инфлуенция лови вече само тези места, които не са страдали от нея; там, където народа е опитал гласа на комунистическата песен, той се отворачава от нея;

3) Че върху развалините на на дружбашката и тесняшка демагогия се издигат „опозорените“ и пр. буржоазни партии, кредита на които се повдигна само благодарение шура-та „левичарска“ политика на дружбашите;

4) Че социализма е вече завоювал изгубените си през 1920 г. позиции и бърже разширява своето влияние.

Без да се впускате в подробно коментирание на изборните резултати, ние искаме само да посочим онези задачи, които се изпечват пред нашата партия след изборите.

Народът е сит на демагогия. Три години вече разпенени и полуумни дервиши терзаят нервите му. Народът е жаден за правдиво слово, за политическа просвета. Нея никой я не носи в селата. Тези, които се борят срещу дружбашите така настървено, търсят власт, а не политическа светлина.

Налага се на нашите групи и организации да застанат в признатата на социал-демократията рол в нашия политически живот, рол на политически просветител.

Верно е, че дружбашкият режим е станал умразен на всички до отвръщение. Погрешно, обаче, би било да се борим, за да заменим днешните му носители със също такива за утре. Ние се борим не против лицата а против системата. Ние искаме да съборим не дружбашите, а дружбашчината.

Организация и просвета — това са двата мощни фактори, върху които социализма ще построи утрешно-то си могъщество. Дължът, който днес ни се налага, е да положим всичките си сили за създаването на онези фактори

Комунистите и общинските избори.

Станалите на 19 февруарий общински избори твърде много характеризират духа и настроението на политическите партии в нас. От вложените в тоя избор партийни амбиции, издигнатите в борбата лозунги и от

употребените средства всеки може да заключи за силата и морала на отделната политическа партия не само, но изобщо за онова което се ражда или се засилва в нашия политически живот и за онова което гасне, което умира.

Думата ни тук не ще бъде за буржоазните партии, които в тия избори хвърлиха всичките си политически резерви в боя, с намерение да пожният голем успех. Получените резултати обаче не ги задоволиха, въпреки дигнатия голем шум около процентното увеличение, защото тия резултати далеч не отговарят нито на изразходваните сили, нито на прахосаните средства.

Думата ни също не ще бъде за дружбашкият съюз, който в тия избори, вън от многобройните плащани и подкупени агитатори, употреби всички средства на полицейския терор, цензура и военно положение, за да пожне един неуспех катастрофален за правителството.

Думата ни е за комунистите.

Техната предизборна борба не правеше никому впечатление. Тая голема политическа партия на близкото минало бе сега изрината на заден план. В селата, където изборната борба бе в своя разгар, агитацията на комунистите минаваше незабелезано. На големите публични събрания вече не се чуват честите пререкания на местните болшевики, нито разпалените разкази за близката революция. Като изключение само ще чуеш от скрито място некое остарело обвинение или изтъжкана от повторение закачка, които минават незабелезано или внасят веселост в събранията. Вън на улицата и в кръжката ще срещнеш некое бивше тесняшко величие сега благополучно се настанило в обятията на боржуазните котерии или под оранжевото знаме. Ако това изгаснало величие ви е непознато, за миналата му партийна принадлежност можете да съдите само по гузно хвърляния се върху умразените общоделци поглед или по характерните за всеки бивш и настоящ комунист фрази. В тия нещастни политически вличуги, без различно на кой брег се намерили послон, временното прибавяние в комунистическото луно не е останало никаква друга следа освен умразата им към общоделците и глупавите шаблони фрази.

Какви лозунги издигна комунистическата партия в тия избори?

Тук цари пълна идейна пустота. Нищо ново, нищо пресно, нищо което да въдушеви умжрлушените партизани на комунизма. Страшната демагогия на близкото минало днес не дава никакви за комунистите облаги. В лицето на дружбашки съюз нашия политически живот намери по сигурни кредитори на демагогията, които

на това поле изместиха напълно комунистите.

За това тия сигурен източник на изборджийска мощ в всяка бедна политически страна пресажна за комунистите. Достатъчно за пример е да споменим некогашната демагогия на комунистите около раздаването земя на безимотните и малоимотните. Така те успеха да увлечат след себе си маса наивни хорица. Днес обаче демагогията около раздаването на земята е подкрепена с един дружбашки закон за трудова-тата поземелна собственост, срещу когото комунистите не мога да упражняват никаква критика. Това така сигурно оржие се е изпълзвал от ръцете им. И ние виждаме не само масата наивници, но и мнозина въжнично разпалени комунисти да напуцат партията си, всекога блазниени от мисълта да получат земя. Така събранията около комунистическото знаме с лъжа и измама се бързо пржкат, шом се намери друг по опитен да върти това съблазнително, но крайно не сигурно оржие.

Чудно ли защо в тия избори комунистите бежа страшно бити. Това поражение още не е достатъчно за една партия на лъжа и демагогия. То е само едно добро, много добро начало. То предвищава сигурния край на комунизма в България. От това, разбира се, работните маси в нас нищо не ще загубят.

Те само ще се освободят от лжжата и заблуждението.

Г. Димитров.

Какво цензурата не ни даваше да пишем.

През месец февруарий 1920 година дружбашите, заслепени от „победата“, нанесена над организирания държавен пролетариат, поеха сами власта, разтураха свободно избирателната камара и започнаха да управяват „народовластнически“.

Понеже се чувствуха като престъпници пред лицето на народа, първото нещо, което направиха, беше да учредат една никжде не виждана цензура, която имаше само една цел: да запуши устата на печата, за да не се изнася пред народа истината за дружбашкото управление.

Цели две години тази цензура вилнееше в страната, до гдето дружбашките управници се видяха принудени под натиска на буитуващето срещу нея негодувание дори в собствените им среди, да я премахнат.

Днес ние сме длжжни да кажем пред нашите читатели онова, което цензурата ни забраняваше да казваме през това време, а то беше:

1) Че дружбашите вършат делото на „погромадните“, когато разпипват организациите

на държавните и частни наемници;

2) Че дружбашите постъпват по „Фединавловски“, като разтурват без повод 18 Народно Събрание и че със това си деяние те турят началото на нов личен режим, шом като подведат държавия глава да върши безакония;

3) Че те произведоха през март 1920 год. един насилнически избори, които покриха със позор техното „народовластничество“;

4) Че след откриването на Нардного Събрание те удвоиха този позор, като касираха 14 депутати без законно основание, само за да си създадат болшинство;

5) Че поради това последно обстоятелство те още във първите дни на своето властвувание престанаха да бъдат законопарламентарно правителство, а се обррнаха във една тираническа котерия;

6) Че един път почувствуваха здравата власт във ръцете си, дружбашите започнаха да тжпчат всички закони и да управляват по своя „кеф“;

7) Че под управлението на дружбашите целата страна се обррна във един вертеп, където всичко се смяташе позволено за този, който има покровителството на силните;

8) Че дружбашките министри, довчерашни бедни хора, започнаха да богатеят, да отварят заводи и фабрики и да живеят разкошши и разгулен живот, който предизвиква отвръщение;

9) Че техните по-малки партизани, насърчени от техния пример, тржгнаха по същия път;

10) Че народа, отвратен от техните дела, отказва да им даде доверието си и те, въпреки терора и шайкаджелжжа бидоха бити катастрофално във селските избори на 19 февруарий.

Това сж темите, до които цензурата збраняваше на печата да се докосва. Независимо от това цензурата беше взела под своя защита персоните на всички дружбашки големци, сж стражар до министри. За техните дела беше забранено да се казва истината.

Този режим убиваше свободния печат и тровеше политическата атмосфера. Какви вреди е нанесъл на страната личи само сега, когато печатят свободно заговори.

Нека всички видят днес на кого е служила и кому е вредила две годишната дружбашка цензура.

Печатница „ГУТЕНБЕРГ“
изработва всички видове поръчки. Работа чиста и бърза.

Четете и разпространявайте в „Червено Знаме“.

ОТЗИВИ

Адвокат на дружбашка служба.

Назначен е председател на Общинската комисия по Трудовата подземна собственост адвокат Димитър Гетов. Чудо голямо! На адвокат е поверено да прилага най-дружбашки от всички дружбашки закони. И чудото е още по-голямо за това, че този адвокат е стамболовист. Енигмата се разбулва, обаче, като кежем само едно: този стамболовист на дружбашка служба е братовчед на министър Обов и работи в писалището на адвоката Евстатий Обов. Лоши са адвокатите за дружбашките — но само когато не са им роднини.

Кипеж.

Целата страна гъмжи от неспирни събрания, устроени от разни групи срещу правителствената политика. Печатят, усетил свободни своите ръце, демаскира правителствените среди и ги поставя в едно безпомощно състояние. Едва сегачичи, че дружбашкото правителство е станало умразно на всички среди и чака само силата, която да го събори.

Те се борят.

Борят се буржоазните партии против дружашките, а техни малки и големи партизани са в пълна услуга на тази дружбашка.

Вижте: Стамболовиста Михаил Савов е дружбашки дипломат в Париж. Прогресиста Ал. Людсканов умре на дружбашка служба. Радикала Петко Стоянов е държавен обвинител и пр., а из провинцията маса партизани от „борящите“ се събраха с дружбашките партии са се отдали на дружбашкия режим. По-горе изтъкваме това за стамболовиста Гетов; друг стамболовист Д-р Лесичков е окръжен лекар. „Борят се“ щабове — а „периферията“ си урежда по любовно сметките със „умразната“ дружбашка.

Плевен в мрак.

Вече от два месеца Плевен е без всякакво осветление. „Благодетелът“ на града, Стоян Коларов, намира време да си „поправя мотора“ и затова целият град е поставен в пълна мрак. Вместо да се погрижат и вземат сериозни мерки за снабдяване на града със осветление, дружбашките общинари, подкрепени от комунистите, занемават гражданите със легендите за някаква експроприация. Счита се за уместно да подчертаем тук отговорностите за този терор, под който е подложен града от един капризен богаташ като Коларов. Виповници за даването концесията Коларов за осветлението е радослависта Добрев и комуниста Луканов, които заедно са изработили и онези условия, от които Коларов днес се ползва, за да тормози 30,000 граждани.

Осъден.

Плевенският Окръжен Сąd със присъжда от 10 март т. г. осъди бившия Плевенски, а сега Кюстендилски Околийски началник Ганев на четири години строг тъмничен затвор и 7 години лишението от права за гдето е превишавал властта си като Околийски началник със

незаконни арести и е отказал да изпълни заповедта на прокурора при Плев. Окр. Сąd по отношение арестуваните.

Не е първият, нито ще бъде последния дружбашки администратор, който получава присъжда на врата си. Ние искаме да покажем видът, в който господният се яви пред съда. Облечен като генерал, с екселбанти обвиняемият се яви пред съда без защита (вер дружбашка) и се държеше не като подсудим, а като прокурор. Знае си, че пет пари не струва съдът, когато министра може със едно драсване на перото да заличи присъдата му.

Каква управия искаме при такъв страх на чиновниците от правосъдието?

Позор!

След Обов — Стамболийски

На 17 март в Народното Събрание е изнесен следния много важен факт.

Народния представител Григор Бояджиев от Български Карагач, Плевенско — сват на министър Стамболийски — е изтеглил от Народната Банка с чек № 15,703 сумата 512,860 лева с чек № 15,686 — 800,000 лева, и с чек № 233,685 — 654,716 90 лв. — или всичко 2,167,576 90 лева. Тия пари са били изпратени от една Парижка Банка.

За да се оправдае Григор Бояджиев заявил в камарата, че парите не са негови, а на министър Стамболийски.

Ние се питаме: кога и как е спечелил тия пари министър Стамболийски и какви сделки има той с Парижките банки за да получи от тях милиони. Некогашните български министри получаваха от чуждите банки пари само когато интересите на България биваха продавани за паница леца. Да не би Стамболийски да получава днес тия суми от същата търговия?

Във всеки случай министър Обов не е сам, след него иде и Стамболийски. Завесата е дигната с вдигането на цензурата. На сцената ние сигурно ще видим кой министър след като е нареден, и кой от тях е най-добрият актьор.

Партиен живот.

Целият живот на партията в окръга през последните месеци се изразяваше в една напрегната предизборна агитация за изборите на 19 февруарий. Размерите на агитацията бяха различни в разните околии на окръга. Първенствующо място заемаше Луковитската околия, след нея следваха Никополската и Плевенската, най-слаба беше в Троянска и Тетевенска. Получихме гласове само в селата, където поставихме листи. В селата, където нямаше шанс да получим мандат, не излезохме с листа.

Получените при тези условия резултати са задоволителни, особено за Луковитска и Никополска околии.

След изборите се налага на партийните организации и групи в окръга да стегнат редовете си, да се издължат в финансово отношение, за да бъдат редовно представени в конгреса, който не е далеч.

„ЧЕРВЕНО ЗНАМЕ“

Поставено под непоносими гнет на провинциалната цензура, „Червено знаме“ пропусна последните два месеца без да излезе. Ние предпочетохме да мълчим, отколкото да пишем с ръката на цензура.

Настоящия брой на „Червено знаме“ се изпраща на всички абонати. Нека се знае от всички другари, че вестника се изпраща редовно на всички. Винови са за недоставянето на загубени броеве нечисти ръце, които боравят изпощите.

Да се има за сведение още и това, че стари броеве на нови абонати не ще се изпращат, понеже вестника не се печата в излишни броеве. Абоната започва да тече от деня, в който е направен. Срещу 20 лева всеки абонат има право да получи 24 броя от вестника.

От Редакцията и Администрацията.

Хроника

Публично събрание стана на 12 март в салона „Съгласие“ по инициативата на Учителското дружество, за протест против правителствената политика спрямо чиновниците и държавният служещи и по бюджетния въпрос. Говориха другарите: Д. Вачев, Петко Величков и Георги Марков. Събранието взема и резолюция в духа на казаните речи.

Отмъстени. Със голяма деиагогия и машинация комунистите вземаха избора за член в дисциплинираната комисия при Софийската железнопътна работилница. Тази демагогия, обаче, не може да успее в Плевен. Тук изборът се спечели от представителя на железничарския съюз, който провали с 12 гласа комунистически кандидат.

Арести. Зачестиха много безпричинните и престъпни арести на невини хора, които се торможат от дружбашката полиция без всякаква вина. Арестуван е и доведен днес от Пордим Дашо Ив. Домников, защото говорил също срещу общинската комисия по Трудовата подземна собственост. На самозабравилите се дружбашки полици ние сочим присъдата на Околийския началник Ганев. Да не мислят, че дружбашката власт ще бъде вечна.

Градската баня вече 2 месеци се „ремонтира“. Тридесет хиляди гражданите се оставят без баня. До кога ще трае този „ремонти“.

Кръстю Сименов се казва кмета на с. Садовец, Луковитско. Типичен дружбаш, който тлъпче законите и върши своеволия. До сега има образувани срещу него повече от 20 дела. По едно от тях Плевенският Окр. Сąd му наложи 6 месеци затвор. Наказанието щеше да бъде много по-голямо, ако не беше се явил да го защитава адвоката-прогресист Ст. Вълчев. Ето непоследователността на прогресистите: „борят“ се срещу дружбашките, а ги защитяват, когато бъдат поставени на скамейката на подсудимите

Человекоядци. Официално от съветски източник се пот-

върждават известията, че челоководството е обикновено явление в гладуващата южна Русия. Това се дължи на болшевиците, които докараха родната си земя до първобитно дивашко състояние. Един нов случай доказва очебийно дивашната на руските комунисти. Починал е напоследък в Тифлис, Силвестър Джаджидзе, един от най-почетните основатели на социалистическата партия. Направени са били приготовления от Грузинския народ да му се устрой грандиозно погребение, като се направи по този начин една внушителна манифестация против умразната болшевишка власт. Сбаче през нощта срещу погребението една червеноармейска команда се явила в дома на покойника, задигнала трупа и до днес не се знае, къде го е погребала. В коя дивашка страна, освен съветска Русия е възможно подобно варварство?

По пътя на напитулацията. Последно известие, дадено от добре информирания английски вестник „Дейли Хералд“, ни съобщава, че извънредният комитет на Третия интернационал възприел идеята за свикването на една международна социалистическа конференция. Определено е даже тази конференция да стане в Милано през април. Колко далеч е тази стъпка на Третия интернационал от времето на проловутите двадесет и един тезиси!

Григор Бояджиев има краварница край София. Преди време той поискал да му се инсталира телефон. Когато обаче му поискали да заплати абонамента, той отговорил: „Тоя телефон служи не на краварницата а на Министър председателя Стамболийски, който не живее в градски палати, а обитава също краварницата“.

Така като похвалих своя сват Г. Бояджиев бил свободен да плаща за телефона.

Чезвичайна. Това е най-нежното название, което може да се даде на жилищната комисия в Плевен. Една анкета върху нейната дейност ще разкрие поразителни факти на „правораздаване“. Състояща се от един ренегат, един ветеринарен фелдшер и един бакалин, тази „чрезвичайка“ си позволява да разрешава такива спорове, които са от компетентността само на съдебната власт. И като тури в края на решението си „не подлежи на обжалване“ — върви се управай. Дали нема да паднат дружбашките!

На с. Кулина вода Никополско избора е утвърден от Плев. Окр. Сąd. Нашата общинска група в това село ще се състои от четири съветника.

Плевенският и Никополският Околийски Комитети

свикват на 2 април т. г. в гр. Плевен.

Околийска Сбирка

На която ще се реферира по

1. Политическото положение

2. Нашата общинска политика

3 Разни.

На сбирката задължително трябва да присъстват всички избрани наши общински съветници и училищни настоятели.

Плевен,
18 III-1922.

От Окол. Комитети:

Копривска Селска Общ. У-ние
Никополска околия.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 373

с. Коприва, 28 февр. 1922 г.

Обявява се на интересующите се, че на 29 март н. г. от 2-5 часа след пладне в помещението на Общ. Управление ще се произведе търж с ограничена конкуренция само между бездомниците ж. от с. с. Коприва и Шияково. за продаване следните правни Общ. дворни места, а именно:

а) В с. Коприва: кв. 11 пар. I, IV, V, VI, VII и VIII, кв. 12 пар. I, II, и III кв. 66 пар. III и IV кв. 66 пар. III, кв. 77 пар. I, II, III, и IV и кв. 79 пар. III, IV, V и VI.

б) В с. Шияково 7 дворни места подробно в означените скици.

Първо начална цена 30 ст. на кв. метр. залог се изисква 20 %.

Тържните книжа съ на разположение в Общ. Управление. Всички разноси по търга за документи и др. съ за сметка на купувачите.

Общ. Кмет: Първанов

Секр. бирник: Първанов

Плевенски Сąd. Пристав на I участък при Плев. Окр. Сąd

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 151

Подписаният Съдебен Пристав при Плевенският Окръжен Сąd на I участък на основание изпълнителен лист № 13300 от 16 август 1921 год., издаден от Плевен. Окр. Сąd, в полза на Мико Бенцион из Плевен срещу Тод. В. Патов от с. Бохот за иск 4000 лв. заедно с лихвите им по 8 % годишно от 15. VII 1921 г. до изплащането 139 лева ст. съдебни и по водене на делото разноси и други по изпълнението, съгласно чл. чл. 910 от гражданското съдопроизводство. с настоящето си обявявам че на 30 март 1922 год. от 9 часа сутринта ще продавам на публичен търж с явно наддаване в бохотското кметство следующ длжников имот, а именно:

1) Една каруца за чифт коне оценена за 2000 лева.

Наддаване ще почне от първоначалната цена.

Коиито Г. г. желаят да купят горната каруца, могат да се явят на местопродаването да наддават гдето ще им се допусне да прегледат всичките книжа относящи се до проданта. гр. Плевен 20 март 1922 г.

Дело № 1248 от 1921 год.

III Съдебен Пристав:

Юрдан П. Кръстев.

Отговорен ред. Г. МАРКОВ

Печат.—ГУТЕНБЕРГ—Плевен